

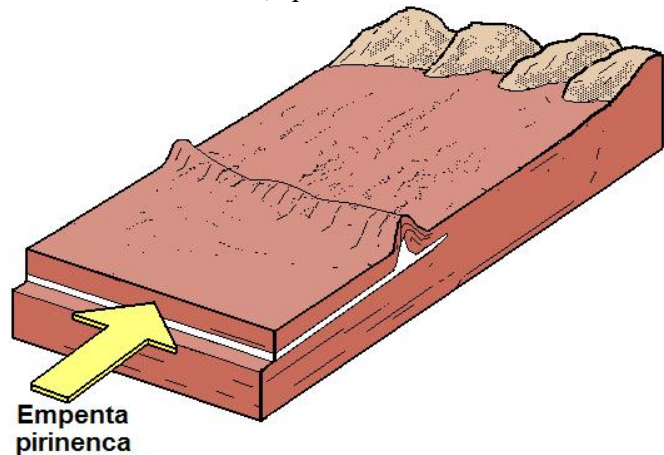


L'EMPENTA PIRINENCA

El final del xoc de plaques

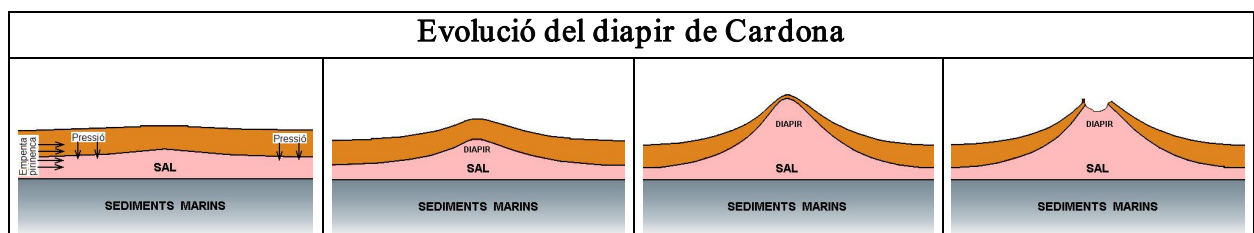
El xoc entre de la microplaca Ibèrica contra la placa Eurasiàtica va durar milions d'anys, i durant aquest temps, poc a poc, s'anava formant el Pirineu, que va assolir les dimensions actuals de gran serralada al període Oligocè. Lla vors el moviment de les plaques es va fer més lent fins que s'acabà aturant.

Els darrers moviments d'aquesta empenta afectaren la Catalunya Central, ja que es van formar alguns plecs anticlinals en els sediments que s'hi havien dipositat durant el període anterior, l'Eocè. Aquests anticlinals són ondulacions de poca alçada, separats per zones en que els estrats són gairebé horitzontals.



Plecs, falles i diapirs

La sal que s'havia dipositat abans que els sediments continentals també es va plegar, i a més, degut a que és una roca molt plàstica i lleugera, es va anar movent formant diapirs, que són cúpules de sal que puguen per sota dels terrenys que els cobreixen. Un diapir remarcable és el de Cardona, en el que les evaporites han arribat a la superfície formant la Muntanya de Sal.



Un altre fenomen lligat a un plec és el que s'observa a Santa Maria d'Oló: la riera ha excavat la seva vall tallant el cim de l'anticlinal que s'hi havia format abans. Aquest tipus de vall s'anomena en geologia **bray**. L'erosió de la riera, per ara, no ha arribat a la sal, però sí que hi arriben algunes aigües subterrànies que en sortir a la superfície formen el Torrent Salat i una font salada.

